

pa, kao da je nešto odlučna smislila, najedared ispravi glavu, pa će onako iz oka iz boka:

— Misliš li, dragi moj Ivo, da bi Barbarigo mogao i večeras zabraniti Petru da izađe sutra na mejdan?

— On to može, ako samo hoće.

— Dakle, može i još večeras?

— On može izdati zabranu ne samo večeras, nego i sutra rano, prije nego li krenemo put Solina. Dapače, on to može, ako hoće, i u samom Solinu da izda, prije mejdana. On je uvijek na vrijeme. Ali, kad nije dosle, teško da on izda tu zabranu večeras, kamo li sutra.

— Ali, ako on o tom nesretnom mejdanu ne zna još ništa?

— Tko? Barbarigo da ne zna! On čuje, kako trava raste, kamo li ne bi znao to, što već znade i zadnje dijete u gradu!

— A možda ipak ne zna!

— Umiri se glede toga. Znade on, znade, i više nego li bi trebalo.

— Ali, ja ipak nisam sigurna da znade!

— Pa onda?

— Ja bih pošla do njega, da mu razložim stvar, pa da ga zamolim, da zabrani Petru polazak u Solin! Što misliš, bi li tada knez zabranio?

— Što mislim? Prije svega, golubice moja, ja mislim da se ne pristoji, da ti u ovo doba potražiš kneza Barbariga.

Djevojka obori oči; ali ih brže i podigne k Ivi, te izlance:

— Pravo kažeš, Ivo, ne bi se pristojalo. Ne, nikako, oprost mi.

— Ne samo, što se ne bi pristojalo, već ti ne bi toga smjela uraditi nikako bez Petrove privole.

— Možda bi Petar...

— Ne bi ti on toga nikad i nikako dozvolio. On bi se time daleko više obružio, nego li da mu knez bez ičijega poticaja mejdan zabrani, i da se on tomu pokori. Obružio bi se i pred knezom i pred gradom i pred Turcima!

— Vidim i sama, da je tako.

— Drago mi je, što sam te osvjedočio. Tako valja. Vidiš, sada si ti opet ona moja pametna Jelkica!

— Molim te, reci mi još samo jedno. Što se govori po gradu, da knez nije zabranio Petru da izlazi na mejdan?

— A što bi se govorilo? Ništa. Takova je gospodska kneževa volja! Tu nema nitko riječi.